

„Nisem bil bolan,“ je rekel nekam odkrito. „Malo že, kakor vsak človek kdaj oboli, vendar ne tako, da bi ne mogel okoli.“

„Pa vas toliko let ni bilo.“

„To je bilo nekako za kazen,“ je rekel skromno.

Ne, kaj takega ne bi smel razodeti Janiševim: bil je kaznovan, prepo-vedano mu je bilo stopiti iz samostana. One pa so mislile, da je svet, da ne greši.

(Dalje prihodnjič.)

Tovarišem iz strelskih jarkov

Ferdo Kozak

Tovariši — vseh narodov sinovi, vseh zemlja!
Sopotniki na maršu, ki mu konca ni!
Ko se spominjam davnih dni —
čez svet razlite reke milijonov mož —
kot kaplja sem, ki se utrne v veletok in dere z njim.

Tovariši, mi smo marširali skozi pogin in razdejanje slavnih dob,
mi smo marširali čez solze in čez kri, čez sanje svojih src —
O, strta radost mladih let! O, v blato poteptana sreča!
Bili smo kot odtrgan cvet, ki je v rokah usode uvenel.

Ta rod si med mrličih svojo postelj je postiljal,
v sramoti izgoreval je v strasteh, ki jih rodita glad in onemogli srd,
rod puntarjev, v verigah vržen na morišče,
junaki dvajsetega veka — pod zastavami laži.

Tovariši, mi smo pogledali stvarem sveta do dna;
zato so nam bile poslej le bežna pristanišča
in mi mornarji s tujih morij, ki pristajamo samo za kratek čas.
Že dvajset let dotikamo vsega s smehljajem se, ki se poslavlja,
vse naše zarje so le tih spomin na sonce jutranjih jasnin,
ki nam nikdar več ne posije.
Mi smo ljubili svet kot malokdo
in vendar nas bo pomnil kot vihar, ki mu v bridkosti je razril srce,
potem pa ves teman utonil v globočinah vélike noči.

Tovariši — vseh narodov sinovi, vseh zemlja!
Sopotniki na maršu, ki mu konca ni!
Ko se spominjam vas, mi je, kot bi se vračal v domačijo.
Kjer koli ste — podajmo, stisnimo roke si kakor bratje
in kot možje v areni, preden se spoprimemo na smrt.